

ikke blot finder, at Menneskene, det vil jo i den foreliggende Forbindelse sige Lønarbejderne, ikke er saa gode, som de burde være, men finder, at de i Virkeligheden alle er lige daarlige og derfor i lige høj Grad trænger til at staa under et strengt Opsyn, om ikke just fra Vuggen til Graven, saa dog fra deres 18de til deres 60de Aar. Jeg tror, Hovedsvagheden i det foreliggende Lovforslag netop ligger i, at det ligesom søger at favne for vidt, det vil løse en stor og vanskelig Opgave i den Grad i alle dens Enkeltheder, at der er stor Fare for, at Forslaget vil forløfte sig paa det. Jeg tror, der er Fare for, at det vil komme til at gaa her, som det hedder i Folkevisen om Viben: „Hun vil væрге for hver det Sted, som ud i Marken monne staa, men hun kan ej væрге den liden Tue, som hun skal bygge paa“.

Jeg ved ikke, ud fra hvilken af de to Opfattelser, den mere optimistiske eller den mere pessimistiske, den højtærede Minister har udarbejdet sit Forslag, men jeg tror at turde sige, at hvis vi skal gaa ud fra den triste Forudsætning, at Lønarbejderne i den Grad har tabt Arbejdsmodet og Arbejdsvillien, at de kun ved Hjælp af Lovparagraffer og Kontrolbestemmelser kan holdes til at arbejde, saa kan vi lige saa godt først som sidst holde op med at rette paa Forholdet ad Lovgivningens Vej, thi da ligger Skaden dybere, og da maa den rettes ad andre Veje end Lovgivningens. Jeg mener altsaa, at hvis ikke det hele skal være fuldkommen haabløst, maa vi gaa ud fra den mere lyse Forudsætning — og personlig mener jeg ogsaa, at vi kan det —, at der i Lønarbejderne saavel som i alle andre normale Mennesker er en levende Drift til Arbejde og Virksomhed, saa Livet selv til Stadighed vil fremkalde Arbejdsmod og Arbejdsvillie; Lovgivningen kan kun skabe, endda kun saa løseligt, de Rammer, indenfor hvilke det bliver muligt for Lønarbejderne at leve under taalelige Vilkaar. Herpaa mener jeg nu ogsaa, at det foreliggende Lovforslag afgjort tager Sigte, og jeg kan derfor for saa vidt takke den højtærede Minister for Fremsættelsen af det, men jeg kan ikke nægte, at det er mit Indtryk, at det paa visse Punkter optrækker Rammerne for skarpt, gaar saa vidt ud i Enkeltheder, at der bliver for lidt Plads for det Liv, der skal føres indenfor Rammerne.

Jeg er saaledes ikke helt sikker paa, at den Form, hvorunder Lovforslaget sammenarbejder Arbejdsanvisningen med Arbejdsløshedskasserne, er den absolut rigtige. Jeg tror, man maa gaa til et Enten—eller her.

Enten maa man holde de to Institutioner hver for sig, eller ogsaa maa man, hvad jeg vilde finde naturligt, i endnu højere Grad end Lovforslaget gør det, sammenarbejde dem til en organisk Helhed. Det er muligt, at Arbejdsanvisningskontorerne derved vil miste Karakteren af at være selvstændige Institutioner; men heri ser jeg ingen Ulykke, og jeg tror, der er ret snævre Grænser for den Popularitet og Tillid, disse Institutioner møder hos den brede Befolkning. Jeg ser navnlig ingen Ulykke heri, hvis man derved kan faa Formerne for Arbejdsanvisningen simplere og enklere, mere lige til.

Lovforslagets Bestemmelser for Samarbejdet mellem Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedskasserne findes særlig i Lovforslagets §§ 5 og 6. Jeg har med stor Tilfredshed lagt Mærke til, at den højtærede Minister baade i sin Fremsættelsestale og, saa vidt jeg hørte, ogsaa i sin Tale i Gaar indrømmer, at disse Bestemmelser er meget udviklede, meget omstændelige; Ministeren udtalte, at hvis det var muligt at finde mere enkle Former, var Ministeren villig til Forhandling herom. Jeg tror ogsaa, at det vil blive aldeles nødvendigt. Det er mit afgjorte Indtryk, at hvis man overhovedet vil vente at faa et frugtbringende Samarbejde mellem de to Institutioner, maa man finde enklere Former derfor. Paa dette Punkt maa jeg indrømme, at jeg er fuldstændig uenig med min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Rudfeld, der endogsaa syntes at ville have disse Kontrolbestemmelser udpenslet endnu stærkere, end de er i Lovforslaget.

Hvad er det, Lovforslaget her stiller os overfor? Det er en stadig svulmende Strøm af Papir fra Arbejdsanvisningskontorerne til Arbejdsløshedskasserne og tilbage fra Arbejdsløshedskasserne til Arbejdsanvisningskontorerne og endvidere en lige saa svulmende Strøm af Papir fra Arbejdsgiverne ind til Arbejdsanvisningskontorerne og derfra igen ind til Arbejdsløshedskasserne. Man vil her komme til at staa overfor en saa vældig Cirkulation af Papir, som dette Land sikkert aldrig nogen Sinde har set Magen til. Og hvad er det saa, man mener — det er ogsaa kun noget, man mener — at opnaa ved alt dette? Intet mindre end at kunne holde sig nøje underrettet, ikke fra Dag til Dag, men fra Time til Time paa Dagen, om, hvor saa at sige samtlige dette Lands 300 000 Lønarbejdere opholder sig, om de er beskæftigede eller de er ledige, og hvor de er beskæftigede o. s. v. Jeg tror ikke, at ret mange, som blot et Øjeblik